

Starec Mraz odhaja, — vzpomlad prihaja.

Ali ga vidite starca Mraza, kakó stresa svojo jezo, ker je njegovo gospodarstvo zdaj že pri kraji in mora oditi? Le pogledjte ga, kakó se jezí! — V star zimski plašč zavít, z debelo palico v roci, stresa svojo jezo nad suhim listjem, ki je še sém ter tjá obviselo na kacej jablani ali hruški ter je vrtí kar čez glavo v urnih vrtineih po še vedno rujavih travnicih in livadah. Vihar mu pomaga vršoč skozi vrhove golega drevja. A le naj se jezí, malo nam je mar za nepri-

jetnega zimskega starca. Ne bojimo se ga, umákniti se mora veselej in prijatnej vzpomládi, ki se začénja z dném 21. marca. Solnce se vedno više vzdiguje na nebu, in zdi se nam, kakor bi imelo daljši pot, ter je zaradi tega tudi dalje na nebu. Dan in gorkota rasteta. Tudi vihar, zvesti továriš starca Mraza, naj še tako zlóbnó razsaja in briše suho listje z dreves, to nič ne dé, saj vzpomlad že komaj čaka, da se drevje popolnem osnaži in obriše, ker hoče novo listje obešati po vejah. Solnčni žarki gorkeje pritiskajo na zemljo; po ozárah je vedno več drobnih travnih listkov; po ledinah se rujava tla skrivajo bolj in bolj pod rastlinsko zeleno odejo, ki je vsaki dan gostejša. Travniki že zelené in raznovrstne travice in pisane cvetlice se podvizajo, da odpravijo zamazano zimsko odejo. In kako lep božji dan je denes! Odšel je neprijetni nam gost, čmerikavi starec Mraz, in solnčna gorkota je razkádila mokrotne megle, ki so se dolgočasno vlačile po dolinah od gozda do gozda. Tudi mrzlotni vetrovi so utihnili in tíhi mir kraljuje v zraku. Davno že ni sijalo solnce tako prijazno na zemljo, in njegovi topli žarki vzbujajo povsod novo življenje. Nešteta množica bilek in trav, brstov in cvétov rije izpod zemlje. V novo, živo zelenje se odevajo gozdi in livade, katere je bil neusmiljeni starec Mraz tako žalostno opustošil.

Kraj gozda se pase živinica. Pastir piska na piščalko, ki si jo je izvil iz vrbove šibe. Po njivah in po polji je vse živo. Kmetič orje in seje; kopači delajo v vinogradih, skorjanček se vzdiga visoko v zrak in drobí svojo pesenco, slavček poje v grmovji, kukovica se glasi iz gozda in pridne bučelice

šumé po cvetlicah. To novo in veselo življenje nam je prinesla vzpomlád. Vse, kar koli more gibati, vse orje, seje, koplje, sadí in dela, kakor veleva v zraku skorjanček, ki nam póje: „Delaj, delaj, delaj, orji, orji, orji, sej, sej, vrzi, vrzi, vrzi!“ Vse je zunaj, vse se veseli prijetnega vzpomládnega življenja, le stara bolehná ženica je ostala še domá. Vso zimo si je sirota želela, da bi jej ljubi Bog dal ućakati vesele vzpomládi. In ućakala jo je. Danes je prvić sedla na klopico pred hišo, mlado zelenje dobro dé njenim očem in solnce jej pregreva premrle ude. Ženica je vesela lepega dneva in hvali Boga in njegovo dobroto.

Ne daleć od hiše, ondu pod lipo sredi vasí, zbrala se je mladina z brstećimi šibami v roci, da odpodi neprijetnega starca Mraza, ter brezskrbna skaće po mehkej travi igrajoć se, kakor se je igrala lani in predlani in kakor se je igrala pred sto in sto leti. Takó se je igrala njega dni tudi siva ženica, sedeć na klopi pred hišo, v ónih letih, ki jej zdaj že uhajajo iz spomina.

In kdo bi ne bil vesel prijetne vzpomládi? Polje in travnik se odeva v zeleno pisano obleko; vse plava v mladem cvetji. Vsak novi dan prinaša nove lepote. Povsód se razodeva novo življenje in nad vso zemeljsko krasoto se razpenja jasno in módro nebó v neizmernej širjavi.

O le raduj, raduj se mladina novega življenja vesele vzpomládi in navžij se vzpomládne dóbe svojega mladega življenja.

Poglej, obrni se okróg,
Zelena gora, živ je lóg;
Povsod je vzpomládanski cvet
Vesoljni v svate vabi svet.

Podáj mi bratec moj rokó
Pod milo pójdíva nebó,
Kjer njíva zopet zelení
Nad njo skorjanček žvrgolí.

In v tem prijetnem vzpomládnem življenji, godujemo prevesel praznik, veselo veliko noć. Ta god in praznik je bil v katoliškej cerkvi vedno prvi in pglavitni dan, ali kakor ga sv. Gregor imenuje: „najvećji vseh praznikov celega leta;“ kajti Jezusovo vstajenje je porok našemu odrešenju, podloga našej svetej veri in poroštvo našemu vstajenju.

Jezus Kristus, naš gospod in odrešenik, je po britkem trpljenji kot premagalec pekla in smrti velićastno in neumrjoć vstal iz groba, v katerem je ležal tri dni, vstal je iz trpljenja k večnemu veselju, iz smrtne temote k svitlemu jutru novega življenja, da je potrdil svoje svete nauke in pokazal svojo božjo moć. Praznik vstajenja Kristusovega je tedaj najveselejši dan za vsacega kristjana. A tudi otrokom prinaša velika noć še drugo veselje. Delé se jim v tem času lepi, rudeći pirhi, s katerimi se različno igrajo in kratkočasijo.

Vzpómład mila
Odklenila
Svoj veseli nam je raj;
Cvetje klíje,
Radost síje,
Zelení že vrt in gaj.

Zdaj le hiti
Vence viti,
O mladina! zdaj je čas.
Dan zbeguje
Cvet vsahuje,
Kmalu mine rožni kras.

Zraven tudi
Ne zamudi,
Poiskati dušni sad!
Vzpómład íde,
Zopet pride, —
Ćas mladost' je le enkrat.